

МАСОВОКОМУНІКАЦІЙНІ СКЛАДНИКИ ТЕОРІЙ КЛАСИЧНОГО РАЦІОНАЛІЗМУ: ХРОНОЛОГІЧНИЙ КРИТЕРІЙ

Косюк О.М.

*Кандидат філологічних наук, доцент
кафедри соціальних комунікацій факультету
філології та журналістики Східноєвропейського
національного університету імені Лесі Українки*

MASS COMMUNICATION ELEMENTS OF CLASSIC RATIONALISM THEORY ACCORDING TO THE CHRONOLOGICAL CRITERION

Kosiuk O.

*Ph.D., associate professor Department of Social
Communications Faculty of Philology and Journalism
Lesya Ukrainka Eastern European National University*

Анотація

Журналістика як різновид масової комунікації за основними параметрами інформаційних та аналітичних жанрів багато в чому, на наш погляд, є майже буквальним еквівалентом раціональної/наукової діяльності. Отже, її проблеми теж пов'язані з кризами наукової раціональності класичного типу. Це сприяє пошуку альтернативних підходів до її реалізації за рахунок розширення усталених меж.

Чомусь віддавна вважається, що класики раціоналізму пропагували виключно його сциєнтичний вияв, спрямований на експериментальне фізико-математичне пізнання. Насправді ж навіть чисто класична раціональність цього не передбачала. У Декарта й Лейбніца конкретно-наукові уявлення були органічною частиною світоглядної картини світу об'єкта пізнання. Тож у цій статті ми пробуємо розібратися з комунікаційними аспектами раціоналізму у контексті його історичного розвитку та в концепціях визначних учених: Парменіда, Декарта, Спінози, Лейбніца, Мальбранша, К. Поппера, І. Лакатоса тощо.

Abstract

Within main parameters of information and analytical genres journalism as a kind of mass communication is almost equivalent to the rational / scientific activities. Therefore its problems connected to the crisis of classic type of scientific rationalism. This is due to finding alternative ways for its realization including expansion of the stable limits.

From old times they think that classics of rationalism advocate only its scientific form directing to the experimental physical and mathematical cognition. In practice even classic rationalism didn't do this. Descartes and Leibniz had specifically scientific thoughts as organic part of the ideology pictures of the world

in object of cognition. In this article we try to find out the communicative aspects of rationalism in the context of its historical development and conceptions of well known scientists such as Parmenides, Descartes, Spinoza, Leibniz, Malbranches, Popper, Lacatos etc.

Ключові слова: раціоналізм, сцієнтизм, теорія, практика, комунікація, журналістика, філософія, реалізм, романтизм.

Keywords: rationalism, scientism, theory, practice, communication, journalism, philosophy, realism, romantism.

Розчарування у стратегіях масовокомунікаційної/журналістської діяльності все частіше пов'язують із відсутністю в ній раціонального первня. Складність ситуації підсилюється невизначеними параметрами і критикою самого раціоналізму, критерії якого на сьогодні доволі розмиті. Це зумовлено не лише переоцінкою цінностей «проекту Просвітництва», а й амбівалентністю наслідків цивілізаційного розвитку, ключовим устремлінням якого був саме раціональний підхід: усі глобальні кризи сучасності, в інтерпретації критиків, – породження маніпулятивної науково-технічної цивілізації з її об'єктивацією, атомізацією, квантифікацією тощо. Раціональна свідомість, на думку багатьох вчених, творить світ ідеальних конструкцій, «теоретичний світ», який у крайніх виявах стимулює естетичну і моральну глухоту та нівеляцію поліваріантності усього живого й особистісного. Окреслена свідомість перетворює теоретичні конструкції із засобу адекватного сприймання у його догматичну перешкоду і найчастіше, на думку більшості вчених, стає підґрунтям тоталітарних ідей та формацій. Усе це дискредитує раціональність.

Однак журналістика як різновид масової комунікації за основними параметрами інформаційних та аналітичних жанрів багато в чому, на наш погляд, є майже буквальним еквівалентом раціональної/наукової діяльності. Отже, її проблеми теж пов'язані з кризами наукової раціональності класичного типу. Це сприяє пошуку альтернативних підходів до реалізації усіх еквівалентів раціо за рахунок розширення усталених меж.

Віддавна вважається, що класики раціоналізму пропагували виключно його сцієнтичний вияв, спрямований на експериментальне фізико-математичне пізнання. Насправді ж навіть чисто класична раціональність цього не передбачала. У Декарта й Лейбніца конкретно-наукові уявлення були органічною частиною світоглядної картини світу об'єкта пізнання. Тож поставимо собі за мету розібратися з комунікаційними аспектами раціоналізму у контексті його історичного розвитку.

Витоки цього методу інтерпретації і способу сприймання світу – епоха Античності. Це був час, коли людина відчувала себе органічною частиною спільнот, в сучасній інтерпретації – мас, які сприймалися дуже матеріалістично: наче сукупність механізмів держави, полісу тощо. Усі античні масові

зібрання були всеохопними. Коли тривали театральні, спортивні та інші агони, ніхто не лишався дома, всі споглядали, аналізували та оцінювали публічні видовища, визначали переможців і таким чином формували регіональний політикум.

Саме в Античності спостерігаємо витoki концепції раціональної/ реалістичної творчості і комунікації, яку пізніше називатимуть масовою та журналістською. З часу зародження у Стародавній Греції, раціоналізм/ реалізм як загальнокультурний стиль повертався в різноінтерпретаціях у наступні епохи, які чергувалися через одну: Відродження, Класицизм, Просвітництво (доба появи класичної журналістики!), Новий і Новітній часи – періоди так званих критичного та соціалістичного реалізмів – епох кульмінативної впливовості революційно налаштованих мас.

Кожна епоха акцентувала якусь специфічну рису раціональної комунікації. Відродження знаменувало створення тілесної/матеріальної, а згодом і технічної цивілізацій. У творах Леонардо да Вінчі, Мікеланджело Буонароті, Рафаеля Санті усі зображення чіткі, наче скопійовані. Кожен предмет, а особливо людське тіло, вивчалися матеріалістично, детально, на рівні медичного розтину та посмертних масок. Кожен факт якимось підтверджувався. Аби донести до наступних поколінь свої ідеї та здогади, митці писали наукові трактати, креслили проекти, котрі, як це не дивно, виявилися прообразами великих відкриттів нашого часу. Загалом складалося враження, що інформація не просто фіксується чи копіюється, а й обростає безліччю інтерпретацій. Всесвітньовідомий художник Леонардо да Вінчі був водночас механіком, інженером, архітектором і літератором. Його літальні пристрої, анатомічні та канонічні/вітрувіанські зображення, написані просторіччям зашифровані твори, і, звісно, неоднозначні художні образи та зображення, й досі дивують та спонукають до пошуків. Гаслом цієї доби стала «реінкарнована» думка Аристотеля – «Мистецтво – це наслідування життя».

Через одну епоху, у IVII-IVIII ст. (це Класицизм і Просвітництво), відбулася нова активізація Аристотелевої концепції. Але тепер вона передбачала підпорядкування комунікації не лише життю, а функціонуванню суспільства у сенсі вищих інтересів держави та влади. Отже, комунікація мала відбуватися за чітко регламентованими правилами. Аби нормалізувати масову комунікацію, з'явилася журналістика. Вона, звісно, могла виникнути лиш тоді, коли окреслилася сфера споживання інформації: не просто письменне населення, а люди розумової праці, котрі здобували освіту в європейських вищих навчальних закладах, мали досвід публічної констатації фактів і дискутування. Тому можна стверджувати, що журналістика виникла як різновид елітарної масової комунікації, котра, на відміну від художньої творчості, давала не образну, а реалістичну інтерпретацію дійсності.

Із самих початків створення рукописних та друкованих видань, спостерігаємо яскраво виражений у їх царині інтелектуальний рушій прогресу. Вже у перших газетах висвітлювалися не лише економічні, а й політичні та

культурні події. Повний заголовок страсбурзької газети звучав так: «Відомості про видатні та варті уваги події, що відбулись у Верхній і Нижній Німеччині, Франції, Італії, Шотландії, Англії, Іспанії, Угорщині, Польщі, Валахії, Молдавії й Туреччині в нинішньому 1609 році» [5, с. 51]. Уряди європейських держав примушували місцевих поштмейстерів збирати сенсаційні та важливі новини зі світових видань та створювати власні газети. Отже, поштмейстери виконували роль аналітиків-оглядачів. Від них залежало, які наукові відкриття та прогресивні ідеї вкоріняться в інформаційний ґрунт сучасності.

Чергова раціоналізація масової комунікації відбулася в епоху Реалізму, що прийшла після Романтизму. В аспекті поглядів того часу зовнішній світ був набагато важливішим, аніж внутрішній, отже, комунікація мала відповідати насущним потребам життя й державотворення. Реалізм став методом і стилем не однієї епохи, а кількох, відповідно мав різні вияви: просвітницький (в епохи Класицизму і Просвітництва), критичний та натуралістичний (XIX ст.), соціалістичний (XX ст.), неореалізм (явище сучасності). Загалом всі ці вияви реалізму підпорядковуються одній меті і зображенню реальності без будь-яких умовних форм і прикрас. Важливими є логіка, лаконічність, деталізація, достовірність, типовість, прив'язаність до соціального ґрунту та життєвих обставин, обумовленість вчинків зовнішніми процесами. Крайній вияв раціоналізму – натуралізм – пропонував відтворювати життя копіювально-фотографічно, без будь-яких ретуш і фотошопів, себто – буденно й непривабливо. А його постмодерний вияв – сюрреалізм, навпаки, робить факт надреальним, себто – віртуальним.

Реалізм, як і власне філософське його підґрунтя – раціоналізм (лат. *ratio* – розум), вважає розум основою пізнання й поведінки людей, на відміну від трьох інших складників квадриги: фідеїзму (в основі якого віра), сенсуалізму (що базується на чуттєвості) та емпіризму (який презентує досвід)...

Витоковим теоретиком-раціоналістом вважається Парменід. Будучи основоположником метафізики та дослідником пізнання, він вперше розмежував істину й судження/думку (в категоріях сучасної масової комунікації – факти й аналіз). Критерієм осягнення істини він вважав розум, якому, на думку філософа, протистоять відчуття/почуття і досвід – індивідуальні чинники різноманітних неточностей та спотворень [7].

В період розвитку математики та природознавства раціоналізм став системою гносеологічних переконань. Видатні люди 17-18 століть вважали – усе має причину, а природній порядок – це ланцюг причин. Основа пізнання і критерій істини, на думку раціоналістів, в розумі. Раціоналістів особливо хвилювала проблема достовірності знань, адже їх опоненти-емпірики акцентували на практичному їх підґрунті, а сенсуалісти – на емоційних відчуттях. Однак вже Декарт шукав ознаки достовірності у самому знанні і його внутрішніх ресурсах. Це відповідало дедуктивним маркерам європейської

науки, котра ставала переважно теоретичною та послуговувалась математичними методами за схемою: від гіпотези – до експериментально-практичної реалізації.

Декарт пропонував наступні аспекти реалізації власного методу: по-перше, витоковою основою знання має бути наукова інтуїція, покликана відібрати зрозумілі істини, котрі не викликають жодних сумнівів і не потребують доказів. Єдиною істиною такого гатунку виявився фактор мислення: людина усвідомлює себе не через тіло чи зовнішній світ, а саме через акт мислення, ми власне й існуємо як його суб'єкти. По-друге, складні проблеми слід аналізувати, розбиваючи на прості. По-третє, в основі пізнання має лежати принцип дедукції: розгортання думок від найпростіших/абстрактних – до найскладніших/конкретних. По-четверте: не має бути жодного відбору та підтасувань: варто нічого не пропускати у процесі мислення, слід робити усі висновки, які напрошуються.

Можна сумніватися в усьому: що маємо тіло, що бачимо реальні речі, що адекватно сприймаємо довколишнє, але не можна сумніватися в тому, що ми мислимо, бо це безпосередньо усвідомлювана річ, яка не потребує доказів. «Я мислю, значить я існую!» Це, як вважав Декарт, – відправна точка будь-якого пізнання. Однак, на його погляд, слід констатувати виключно безпосередні факти, не залучаючи досвід, бо досвід – це вже не судження, а синтез, тобто – акт творчості. Розумовий ресурс не може задіюватись якісно і повністю через недосконалість людини. Ним повноцінно послуговується лише Бог [2].

Найоригінальнішим серед раціоналістів, напевно, слід вважати Бенедикта Спінозу, якому вдалося поєднати, здавалося б, абсолютно непоєднуване: вчення Декарта, античний стоїцизм, середньовічний європейський раціоналізм, ідеї епохи Відродження та сучасні йому природничо-наукові концепції.

Аналітичну діяльність він пропонує проводити за такою схемою: визначення ключових понять – прийняття аксіом/того, що вже не потребує доказів – доведення теорем шляхом логічних висновків. Правильність результату, на думку Спінози, найбільше залежить від коректно дібраних аксіом.

Мовою сучасної журналістики це звучало б як умови написання якісної статті: визначити тезу дослідження, дібрати перевірені факти, задіяти думки експертів, зробити висновок. Успіх написання статті теж залежить від якості задіяних фактів.

За визначенням Спінози, ідея/мислення разом із протяжністю – характеристика Найвищої Субстанції і будь-якої з її модифікацій, приміром – людини. Все у цьому світі слід сприймати як тісний симбіоз причин та наслідків. Тісний ланцюг причинної зумовленості не дає можливості чинити всупереч фатумним закономірностям. Уявлення про випадковість/ незрозумілість виникає тому, що ми не можемо відшукати реальних причин ситуації,

що склалася. Але вони, безумовно, існують. Тому людство не має жодної свободи дій. Єдине, на що ми можемо покладатися – це тьма та інтуїція.

Пізнання, на думку Спінози, ступенюється. Найнижчий рівень – чуттєве пізнання. Воно відображає предмет неадекватно, і хоч містить в собі певну інформацію, часто є чинником помилок. Другий рівень – розуміння, яке базується на свідомості та розумі. Цей вияв є джерелом відкриття істин. Третій рівень – інтуїтивний. Він – фундамент найбільшої достовірності і дає найчіткіші знання.

Філософ-раціоналіст вибудовує власну систему на достовірних/математичних началах, запозичених з геометрії. Усі п'ять частин «Етики» починаються з дефініцій – найпростіших тлумачень основних понять. Далі ідуть аксіоми – інтуїтивно зрозумілі прозорі ідеї, які не потребують пояснень чи підтверджень. За дефініціями та аксіомами слідує твердження, що виводяться з дефініцій та аксіом. Насамкінець Спіноза підсумовує все, використовуючи власну аргументацію.

Вільною можна вважати лише найвищу субстанцію – Бога, людина ж потрапляє в полон обставин та зв'язків, тому її свобода – усвідомлена розумом необхідність. Найсильніший прояв свободи – самоусвідомлення та самопізнання. Іншими словами: воля – це розум [6].

Спіноза у «Богословсько-політичному трактаті» заклав основи наукової критики Біблії. Він постійно зауважував, що для пізнання істини потрібне не Священне писання, а розум. Біблію, на думку вченого, варто сприймати у контексті історичних обставин. З такого погляду, Мойсей, приміром, не міг бути автором П'ятикнижжя. Велику увагу вчений звертав також на неузгодженості та різночитання багатьох біблійних книг. Однак Спіноза не вважав себе атеїстом. Справжні релігію та віру, на його переконання, – уособлює не страх, а висока моральність, що ґрунтується на достовірному знанні. Чи не це на сьогодні є уособленням свободи масової комунікаційної діяльності?

На відміну від Лейбніца, котрий, як ми ще пересвідчимось, активно популяризував свої та чужі ідеї, Спіноза, і прижиттєво, і після смерті, надавав перевагу таємній комунікації: під його власним ім'ям вийшла лише одна книга «Основи філософії Декарта». А після смерті, за його заповітом, книги виходили інкогніто, і все одно ретельно знищувалися інквізицією. Як вислід, погляди Спінози стали настільки популярними, що заповнили розум геніальних світочів науки. Навіть Ейнштейн вважав Спінозу своїм предтечею та рушієм прогресу.

Ніколя Мальбранш – визначний французький філософ кінця XVII ст. повертає раціоналізм у суб'єктивне русло. На його думку, незаперечним фактом можна вважати лиш те, що внутрішньо підтверджують розум та совість дослідника-спостерігача. Тому повністю погоджуватись можна тільки з факторами, які не викликають таємних докорів сумління та розуму.

Фактичну недосконалість Мальбранш поділяє на категорії, залежно від чинників дискредитації: почуття, уява, мислення, схильності та пристрасті. Кожному з видів дискредитації автор присвятив окрему книгу. Квінтесенцію поглядів вченого можна розтлумачити наступним чином: за допомогою почуттів ми не пізнаємо жодних властивостей зовнішнього світу, а тільки стани власної душі, котра безпосередньо пов'язана з нашим тілом. Ці почуття повідомляють душу про те, що відбувається зовні, щоб викликати відповідну реакцію інстинкту самозбереження. Як вислід, відчуття задоволення й страждання покликані стимулювати нас творити добре та відмовлятися від злого [4].

Бачимо, що погляди Мальбранша дуже нагадують художньо-публіцистичну концепцію сучасних масової комунікації та журналістики, у яких найвагомішу роль «відіграє особистість публіциста – майстра своєї справи. Але не тільки. Тут потрібні й особливий стан душі, загострене сприйняття тих змін і процесів, які відбуваються в суспільстві, здатність знаходити і відчувати його больові точки, – зазначає О. Глушко» [1].

Отже, раціоналісти не заперечували суб'єктивний фактор у комунікаційній сфері, якщо цей фактор, звісно, високого гатунку. Так само вважають сучасні медіатеоретики, котрі займаються есеїстикою. На їх глибоке переконання, есе можуть писати лише високочолі інтелектуали, бо в інтерпретації інших цей жанр нівелюється, втрачає самобутність і перетворюється у банальний неважливий текст.

У розквіт епохи Раціоналізму в дискусію з Декартом, Спінозою та Мальбраншем вступає Готфрід Вільгельм Лейбніц – найяскравіший представник раціоналізму та німецької класичної філософії. Замість очевидної істини чи її суб'єктивного віддзеркалення Лейбніц пропонує вважати критерієм фактичності логічний доказ чи надійний практичний досвід у вигляді правил системи/монадології – вчення про аналіз і синтез. Жодне явище не можна вважати істинним чи дійсним, жодне твердження справедливим, зазначає вчений, – без доказів [3]. Докази він збирав, проводячи дослідження, подорожуючи та листуючись з інтелектуалами своєї доби (в архіві вченого відшукали 15000 листів).

Принципи-закони раціоналізму Лейбніца: універсального взаємозв'язку, всезагальної законовідповідності, необхідності, порядку; різноманітності/індивідуалізації, тотожності, або суперечності; достатності підстав; безперервності; іманентної гармонії; досконалості створеного Богом світу.

У 1682 році Лейбніц заснував наукове видання «Acta Eruditorum». Журнал став важливим поширювачем наукових знань в Європі. Там публікувалися статті з усіх наукових сфер: математики, філософії, юриспруденції, книговидання тощо, включно з рефератами наукових праць та рецензіями на них. До роботи залучалися провідні вчені XVII ст. Так наукові ідеї ставали масовими й популярними.

І популяризація відбувалася не лише в тогочасних ЗМІ, а й на інших рівнях масової комунікації, зокрема у царині вищої освіти. Саме тут залишив яскравий слід останній з представників класичного раціоналізму Іммануїл Кант. Вчений розглядав процес пізнання, залучаючи ідеї не лише раціоналізму, а й емпіризму та сенсуалізму. В його уявленні творення достовірної інформації – синтез пізнання, мислення та чуттєвості. Знання в такому аспекті – не пасивне відображення інформації, а творча діяльність несвідомої продуктивної сили уяви.

Кант розрізняв два способи констатації: аналітичний (судження розкривають сенс понять) та синтетичний (судження із додатковим щодо вихідних понять значенням). Аналітичний спосіб, на його погляд, передбачав виключно апіорні судження констатаційного характеру на кшталт «будинки горять». Натомість синтетичний пропонував і апіорні (які передують досвіду) наприклад: якщо трапилася аварія, хтось, або щось, є її чинником; і апостеорні (які передбачають досвід), приміром: в окремих випадках пожежа відбувається через необрежне поводження із сірниками.

З погляду сучасної масової комунікації, аналітичні судження – інформаційний спосіб констатації фактів, а синтетичні – аналітичний з проєкціями публіцистичного характеру.

Але згодом гносеологічні можливості класичної теорії раціоналізму починають критикуватися, бо власне традиційна філософія, себто – метафізика, втрачає позитивні інтерпретації, оскільки вона, начебто, не відповідає строгим критеріям пізнавальної діяльності. Як вислід – здійснюється вихід на більш конкретні точні науки і класичний раціоналізм трансформується у сцієнтизм.

Найяскравіше названа трансформація, особливо на рівні поєднання емпіризму та методів раціоаналізу, проявляється у концепції логічного позитивізму/логічного емпіризму, представники якого вважали, що, здійснивши певне «очищення» від перешкод та ідолів, пізнання може вийти на твердий ґрунт достовірно-очевидних тверджень, еквівалентів «інтелектуальної інтуїції» Декарта, чи аналітичних «істин розуму», за Лейбніцом. Критерієм наукової раціональності, на їх погляд, є емпірична чи логічна констатація фактів: будь-яке раціонально-наукове твердження має доводитись до такого вигляду, в якому воно може підлягати або емпіричній перевірці (це стосується фактуальних наук), або продемонструвати свій характер аналітичного вислову, достовірність якого визначається шляхом логічного аналізу його складників. Однак ця спроба реалізації гносеологічних настанов класичної філософії виявилася неспроможною реалізувати програми логічних позитивістів, бо реальне наукове пізнання не вкладалося у матриці пропонованих схем.

Наступним адаптатором раціоналізму вважається Карл Поппер. Цей представник опозиційного до логічного емпіризму критичного реалізму вважав, що ідентифікатором правильності тезових теорій мають бути не лише

підтвердження, а й заперечення. На його погляд, справжня наука повинна спеціально іти на критичні випробування, які допускають можливість її фальсифікацій та спростувань. Якщо випробування витримуються – припущення можна вважати правильним, а ні – немає підстав шукати ще якісь додаткові аргументи. Ставлячи науку у ситуацію випробувань та перевірок, позиція Поппера рятувала її від догматизму. Однак проект вченого зреалізувався повільно. Найскладнішою виявилась проблема вимірів допустимих модифікацій та уточнень, які мали б заперечити контрприпущення. Сам Поппер, вирішуючи проблему, пропонував методологічний фальсифікаціонізм, у контексті якого, як вважав пізніше Імре Лакатос, нова теорія обов'язково повинна була мати додатковий емпіричний зміст, частина якого мала би бути уже підтверджена. Тому, на думку І. Лакатоса, варто ввести в науковий обіг поняття «зсув проблем», яке характеризує як предмет оцінки не одну теорію, а багато, у вигляді серійної реалізації дослідницької програми. Ці постулати проектуються на сучасне журналістське розслідування.

К. Поппер метод припущень та заперечень подавав у вигляді формули: P1 – TT – EE – PK, у якій P1 – вихідна проблема, TT – її первісне припустиме розв'язання, EE – критичний обробіток попереднього розв'язку, PK – нова проблема, яка виникла в процесі дослідження [8]. За такими ж принципами діє сучасна журналістика, хоча і у її царині виникає багато інших схем та припущень, як і в теоріях неораціоналізму, про котрі варто дискутувати окремо.

Література

1. Глушко О. К. Художня публіцистика: традиції, проблеми, перспективи [Електронний ресурс]. URL: <https://goo.gl/TwKSru>
2. Декарт Р. Сочинения в 2 т.: Пер. с лат. и франц. Т. I /Сост., ред., вступ. ст. В. В. Соколова. – М.: Мысль, 1989. 654 с.
3. Лейбниц Г.-В. Сочинения в четырех томах: Т. I.— М.: Мысль, 1982. 636 с.
4. Мальбранш Никола Разыскания истины [Электронный ресурс]. URL: <http://padaread.com/?book=6803>
5. Михайлин І. Л. Історія української журналістики. Період становлення: від журналістики в Україні до української журналістики: Підручник для вищої школи. Вид. 3-тє, доповнене і поліпшене.— Х. : Прапор, 2005. С. 51.
6. Скирбекк Гуннар, Гилье Нилс История фолософии Глава 11. Спиноза – рационализм и система [Электронный ресурс]. URL: <https://goo.gl/uVD6iU>
7. Шамша І.В. Категорія “буття” у філософії Парменіда [Електронний ресурс]. URL: https://www.filosof.com.ua/Jornel/M_72/Shamsha.pdf
8. Швырев В. С. Рациональность как ценность культуры. Традиция и современность [Электронный ресурс]. RL:<https://goo.gl/PpJXQu>